

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, proti žalované: **Teplárna České Budějovice, a.s.**, se sídlem Novohradská 398/32, České Budějovice, zast. JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 5. 2020, č. j. 50 A 75/2019 – 40,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým soud rozhodl tak, že stěžovatelka je povinna poskytnout žalobci ověřenou kopii darovací smlouvy č. 2019/0192/1010 a ověřenou kopii darovací smlouvy č. 2019/0188/1010, a to do 15 dnů od právní moci napadeného rozsudku.

[2] Proti napadenému rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, s níž spojila i návrh na přiznání odkladného účinku. Uvedla, že z důvodů vyložených v kasační stížnosti se domnívá, že není veřejnou institucí. Konstatovala, že zpřístupnění skutečností majících povahu obchodního tajemství je nevratným zásahem. Pokud by byly informace zpřístupněny, bylo by tím obchodní tajemství vyzraženo a tento následek by se nedal nijak odčinit. V případě, že by vydala smlouvu žalobci v souladu s napadeným rozhodnutím, vznikla by jí zjevná újma, která by nemohla být jakkoli nahrazena uvedením do původního stavu (neboť by bylo obchodní tajemství prolomeno navždy). V případě poskytnutí obchodního tajemství obsaženého ve smlouvách by do značné míry došlo ke zmaření účelu, pro nějž stěžovatelka zahájila nynější řízení před Nejvyšším správním soudem. Stěžovatelka dále poukázala na to, že neexistuje žádný veřejný zájem, se kterým by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu.

[3] Kasační stížnost nemá podle § 107 odst. 1 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[4] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. Soud k tomu dodává, že není možné obecně definovat výčet případů, který je možné zahrnout pod § 73 odst. 2 s. ř. s., protože uvedené ustanovení patří mezi normy s vysoce abstraktní hypotézou.

[5] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu. Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku jeho nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[7] V dané věci podala stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku, neboť by podle ní poskytnutím darovacích smluv došlo k prolomení obchodního tajemství a nyní vedené řízení by tak do značné míry ztratilo svůj smysl.

[8] Nejvyšší správní soud nejdříve posuzoval podmínku výrazného nepoměru v újmě na obou stranách sporu, tj. zda okamžité splnění povinností vyplývajících z napadeného rozsudku představuje nepoměrně větší újmu než nevýhoda plynoucí z dočasného odložení právní moci tohoto rozsudku. Shledal přitom, že pokud by stěžovatelka poskytla předmětné smlouvy, vyprázdnilo by to do značné míry smysl dalšího projednání kasační stížnosti. Předmětem řízení o kasační stížnosti je totiž otázka, zda stěžovatelka je povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, či nikoliv, resp. zda tuto otázku správně posoudil krajský soud, případně zda byla povinna poskytnout informace (resp. smlouvy), které považovala za obchodní tajemství. Pokud by Nejvyšší správní soud vyřešil právní otázku ve prospěch stěžovatelky, tj. napadený rozsudek krajského soudu by zrušil a tím zbavil stěžovatelku povinnosti poskytnout informace, šlo by o úspěch ryze akademický, neboť poskytnutím informací by došlo k případnému odhalení obchodního tajemství. Naproti tomu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže za této situace představovat újmu na právech žalobce, neboť pokud Nejvyšší správní soud shledá, že kasační stížnost je nedůvodná, poskytnutí informací se z jeho pohledu nanejvýš „pouze“ odloží na pozdější dobu.

[9] Nejvyšší správní soud dále posoudil žádost o přiznání odkladného účinku i z hlediska existence důležitého veřejného zájmu, s nímž by bylo přiznání odkladného účinku v rozporu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Obecně existuje veřejný zájem na poskytování informací, což potvrzuje i samotná skutečnost, že zákonodárce se rozhodl k jeho zachování přijmout

pokračování

obecně závaznou právní úpravu v podobě zákona o svobodném přístupu k informacím. V projednávané věci ovšem tento obecný veřejný zájem je nutno posoudit s možným uložením povinnosti v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, bylo-li by osobě soukromého práva přiznáno postavení veřejné instituce povinné poskytovat informace v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16). Tato právní otázka bude předmětem meritorního přezkumu, jehož výsledek nelze nyní předjímat. Srovná-li však Nejvyšší správní soud uvedené, dospívá k závěru, že v první řadě je nutné zabránit riziku porušení ústavního příkazu vyplývajícího z citovaného článku Listiny základních práv a svobod.

[10] Přiznáním odkladného účinku Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu